

Köszöntések Priskát és Akvilát, akik munkatársaim Krisztus Jézusban! (Rm 16,3)

(Ajánlott zsoltár olvasmány: Zsolt 27)

Kedves Testvéreim! Hogyan tekintünk egymásra mi, akik most itt vagyunk? Mindannyian azért jöttünk el ma ide, hogy Krisztussal és egymással legyünk közösségben. Azért jöttünk, hogy imádkozzunk, Istent magasztaljuk énekkel, és az ő igazságáról tanuljunk. Reggel így keltünk, így készültünk, így öltöztünk fel, imádságos szívvel. Krisztusban kell lennünk, Benne kell élnünk, mert róla nevezzük magunkat keresztyéneknek, Krisztushoz tartozóknak. Ahogy az előző hetekben elhangzott, Krisztus az Úr, ő a tulajdonos. Az enyém és a tiétek. Mindannyian az ő birtoka vagyunk. Van közöttünk persze gyomos kert, és jól művelt gyümölcsös, de mindannyian egyen-egyenként Krisztus tulajdonai vagyunk. Magunkról persze jobban tudjuk, hogy állunk, de egymásról nem lehetünk biztosak, mert nem egymás tulajdonai vagyunk, hanem egyenként Krisztuséi. Ő gondoz, ő segít, ő tart meg.

Ha elmegyünk a másik ember földje, udvara előtt, és bedobunk egy szemetet, vajon mit fog szólni a ház tulajdonosa, ha meglátja? És ha letépünk egy ágat, kitépünk egy szőlőtőkét, miközben szemezgetjük a szőlőjét? Vajon mit szólnának? És vajon mit szólnánk, ha valaki részegen az udvarunkra, a házunkra dobna egy sörösüveget, hogy a betonon ripityára törjön.

És vajon mit szól Krisztus akkor, amikor egymást lenézzük, amikor egymást méricskéljük, egymásban hibát keresünk és fájdalmat okozunk? Mit szól ahhoz Krisztus, ha az ő tulajdonát rongáljuk?

Hogyan olvassuk az igében? „Ne panaszkodjatok, testvéreim, egymásra, hogy el ne ítéltesetek! Íme, a bíró az ajtó előtt áll.” (Jak 5,9) A bíró az ajtó előtt áll. Bármikor eljöhét, bármikor ítéletet mondhat. Vajon minket hogyan talál majd? Minket, akik nem tudunk megbocsátani. Minket, akik nem tudjuk a sérelmet elengedni. Hogyan talál minket az Úr most, az ő közösségében? Imádkozzuk, hogy „bocsásd meg vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek.”

Figyeljünk Pálra. Hogyan beszél ő a társairól? Ajánlom, köszöntöm, hálát adok érte. Szép kis szókinccs, amiből mi is szemezgethetünk.

Pál keményen írt több ízben is, amikor a testvérek között nem hogy egység nem munkálkodott, sőt sokkal inkább gyűlölet és harag. Keményen írt, mert arra volt szükség. Mert milyen testvér az, aki másokra mutogat? Milyen testvér az, hogy lehet egyáltalán keresztyének nevezni azt, aki még a saját hittársait sem fogadja örömmel?

Félreértés ne essék. Az elmúlt napokban olvastunk egészen más hangvételű írást is Páltól. „Mint nappal illik, tisztességben éljünk: nem viszálykodásban és irigységben” „Vigyázzatok, ne káromolják azt a jót, amelyben részesültetek.” „kissé merészebben írtam nektek, mintegy emlékeztetve titeket.”

És a holnapra kijelölt szakasz is kemény hangvételű: „Kérlek titeket, testvéreim, tartsátok szemmel azokat, akik szakadásokat és botránkozásokat okoznak azzal a tanítással szemben, amit tanultatok. Térjete ki előlük! Mert az ilyenek nem a mi Uruk, Krisztusnak szolgálnak, hanem a saját hasuknak, és szép szóval, ékesszólással megcsalják a jóhiszeműek szívét.”

Igen, Pál szigorú azokban a dolgokban, amik mellett kötelessége kiállni. Mert az ember attól az, aki, hogy kiáll a számára fontos értékek mellett. Azok vagyunk, amiért küzdünk, amiért harcolunk. És Pál számára ilyen harc volt a gyülekezetekért folyó küzdelem is. Megóvni őket a helytelen tanítástól, a botránkozástól, a szakadástól, amikor egyik testvért a másik ellen akarták fordítani. És határozottan meg is parancsolta, hogy „Térjete ki előlük!”

Lássuk meg Pál hozzáállásában az ő látásmódját. Ellenállni azoknak, akik Krisztusnak ellenállnak. És feltétel nélkül elfogadni azokat, akik Krisztust feltétel nélkül elfogadják Uruk és Megváltójuknak!

Mert ha két ember úgy van haragban, hogy ugyanaz az Uruk, az nem helyes. Mert Krisztus Szentlelkét küldi az övéi közé. Ha viszály, ha széthúzás, ha pártoskodás van testvér és testvér között, az súlyos veszélyre figyelmeztet. Ahogy Pál fogalmaz: „Krisztusnak van hatalma arra, hogy megerősítsen titeket.” Akik az övéi, akik hozzá tartoznak, azoknak kötelessége egymásban tisztelni Krisztus tulajdonát.

Más helyen szintén Pál fogalmaz úgy, hogy aki nem szereti a testvérét, az nem szeretheti Istent sem, mert a keresztyén testvérem ugyanahhoz az Istenhez tartozik, akihez én magam is tartozom. Hogyan lehetnék hát egymással haragban?

Elvégre Krisztus pontosan ezért halt meg, hogy békét teremtsen Isten és ember között, és közöttünk is. A mi haragunkat, a mi sértettségünket, a mi csalódottságunkat vitte fel a keresztre önmagában. Azért szenvedett, hogy nekünk ne kelljen a keserűséget hordoznunk. Azért halt meg Krisztus a kereszten, hogy a bennünk lakó gyűlölet, mint mázsás kövek, szívünkről lehullhassanak.

Krisztus meg akar bennünket szabadítani a minket megbéklyózó feszültségektől. Fel akar minket szabadítani az ő őszinte követésére. Fel akar minket szabadítani az ő vére által arra a szövetségre, melyben testvér a testvérral szeretetben élhet.

Útját álljuk az ő akaratának? Talán erősebb a fájdalmunk az ő szereteténél? Talán súlyosabb a kétségbeesésünk az ő szabadításánál?

Kik voltak Pál számára Priszka és Akvila? Házaspár, akik Pálhoz hasonlóan sátoresztítő mesterek voltak. Együtt dolgoztak a sátrakon, együtt dolgoztak a hitükön. És talán ismerjük is ezt: amikor a kétkezi munka két embert lélekben is összeköt. Amikor egymás mellett dolgozva beszédbe elegyedünk.

Az együtt töltött idő ilyen módon összefogta őket. Nem Pál hatására tértek meg, már vele is úgy találkoztak, Krisztustól megragadott emberekként. Isten összekötötte az ő útjukat, és közös mesterségükkel egészen szoros kapcsolatot teremtett Pál és a házaspár között. Nem véletlen, hogy az apostol csak annyit mond, hogy hálás értük. Igen, hálás, mert ez írja le mindazt, amit irántuk érez.

De a közös munkának nem csak áldásai vannak. Képzeljük el, milyen lehetett abban a korban együtt dolgozni. Ma is sokszor nehéz eltérni a másik embert. Hát még akkor, ha nincs autó, sem busz, sőt még biciklijük sem lehetett. Egy helyen voltak, heteken, hónapokon át összezárva. Minden idegesítő, rossz vonását megismerték egymásnak.

Mégsem olvassuk, hogy Akvila legutóbb tapintatlan volt vele. Nem olvassuk, hogy Priszka véletlenül felborította Pál tekercseit. Csak annyit olvasuk, hogy Pál végtelenül hálás értük. És nem arról van itt szó, hogy Pál tapintatos, nem mond rosszat, csak jót, de közben azért gondolja a magáét is. Nem, higgyük el: ő csak hálás volt értük. Hálás volt azért az ajándékért, amit Akvilában és Prizskában kapott.

És az apostol sok-sok testvéréről ír így, az egész fejezetben számtalan ismerőst, kedves és távoli testvér felsorol, akiket köszönt, akiket nagyra tart. Akvila és Priszka csak egy házaspár a listából.

Tanuljuk el ezt Páltól. Tanuljunk meg kiállni az igazság mellett. Ha valaki nem Krisztusban van, azzal ne tartsunk, azzal ne azonosuljunk. De azokkal, akik Krisztuséi, akikkel hit-kapcsolat köt össze minket, azokat becsüljük nagyra. Becsüljük meg egymást, legyünk hálásak azért, hogy Isten ajándékkul adott minket egymásnak! Higgyük el, hogy a mi szeretetünknek, ha valóban ilyen feltétlen és igazi szeretettel ragaszkodunk egymáshoz, annak híre megy. Ahogy a zsoltáros megírta: Milyen szép és milyen gyönyörűséges, ha a testvérek egyetértésben élnek! [...] Csak oda küld az Úr áldást és életet mindenkor.

Igen, ezt olvassuk a 133. zsoltárban: „csak oda küld az Úr áldást, ahol a testvérek egyetértésben élnek!” Ez az egyetértés a héberben nagyon egyszerű szó: egységben lenni, egy irányba tartani, egy felé összpontosítani. Ahogy Pál írja Prizskáról és Akviláról: munkatársaim Krisztusban. Mit jelent ez?

Hogy egy Úrra néznek. Hogy egyfelé haladnak: Krisztus felé. Ahogy most záruló évünk vezérigéje is szól: egy képre formálódni, Krisztus képére.

Nehéz az összpontosítás. Komoly elhatározást igényel. Mert ha az ember valamire összpontosít, akkor szükségszerűen meg is feledkezik más dolgokról. Ahogy az igásló szemére szemellenzöt tesznek. Nem is láthatja, ha egy madár oldalról felé repül. Nem is figyelheti, mi van mellette, mert akkor rossz irányba húzná a szekeret. Mert még megijedne, és az egész fogat kárát okozná.

Pál ilyen összpontosításról ír: munkatársaim Krisztusban. Az kötötte őket össze, azon kívül, hogy együtt készítették a sátrakat, hogy Krisztusról beszélgettek. Őt keresték.

Egymás hitében is Krisztusban erősödtek meg. És higgyétek el nekem, hogy ezt a közösséget, ezt a fajta Krisztus-egységet nem lehet semmi mással összetéveszteni. Megmagyarázhatatlan, meghökkentő ez az egység, ez a fajta szeretetközösség. Érezni azt, hogy egy irányba tartunk, hogy Krisztus határozza meg az utunkat, és nem más, nem emberi szándék, nem harag, nem önzés, nem irigység, nem feszültségek, hanem csak Krisztus, akiben az egész test egybeilleszkedik és egy cél felé tart.

Pál szavai végtelenül egyszerűek és érthetőek. De talán pont ebből fakad a nehézség is. Mert annyi félek vagyunk, annyiféle életből érkezünk. Ki házastárs mellől, ki kollegák mellől, ki a magányból. Hogyan is tarthatnánk egy irányba, ha mindannyiunkat más célok vezérelnek? Hogyan tarthatnánk egy irányba, ha különböző látásmóddal olvassuk a Szentírást?

Hogyan lehetnének igazi közösség, ha nem hagyunk időt egymásnak, ha nem szánjuk oda az alkalmakra az időnket. Mert Pált és a társait a Krisztusban együtt töltött idő hozta össze. Az egész napokon át tartó beszélgetés a készülő sátor mellett. Az újból és újból átvirrasztott éjszakák, a közös utazás, a közös emlékek. Hogyan is ismerhették volna egymást, ha el sem mennek a másikhoz?

De Krisztus összekötötte az útjukat, mert ő ilyen különleges kerítő. Társakat kerít. Házasságokat, testvéri kapcsolatot, barátságot, közösséget. De csak azokat tudja összekötni, akik elindulnak vele az úton. Ahogy a tanítványait is elhívta: kövess engem, kövess engem! És ők mindent otthagya követték őt.

Hát ezt kérem most tőletek Pál szavai szerint: legyünk Krisztus munkatársai. Akiket tud indítani, akik hallgatnak az ő szavára: engedjük, hogy formáljon minket közösséggé az Úr, aki mindannyiunk tulajdonosa!

Imádság

Hálát adok neked, Uram, mert jó vagy, mert örökké tart szereteted, és hűséges vagy nemzedékről nemzedékre azokhoz, akik nagyra becsülik nevedet! Nehézségeinkben, kételyeinkben téged hívunk segítségül! Te légy mellettünk most, az elkövetkező hetekben, hónapokban! Te adj ébredést nekünk! Te vezess minket a szabadulás útjára! Nem félünk, Urunk, mert te velünk vagy! Te vagy a mi segítségünk, így hát nincs mitől tartanunk. Jól tudjuk ezt, Urunk, mégis olykor kételkedünk. Segíts úrrá lennünk a kétségeinken! Segíts megtanulnunk bízni benned igazán!

Erőnk és énekünk vagy, szent Urunk, mert te vagy szabadító Istenünk! Benned reménykedünk! Hisszük, hogy ha rád tekintünk, fájdalmunkra ujjongás, vereségünkre győzelem érkezik szent kezedből!

Ezért magasztalunk téged, aki egyetlen szavaddal hoztad létre ezt a világot, és benne minket is. Hisszük, hogy előtted nincs lehetetlen. Csodálatos vagy, Urunk! Szentségeddel nem tudunk betelni! Te gyújtasz szívünkben világosságot!

Ma, az örökkévalóság vasárnapján így kérünk téged: vezess minket egységre, vezess minket olyan szeretetre, mely nem múlik el, mely folytatódhat a te örök országodban is. Segíts örökkévaló hajlékot építenünk!

Istenünk, téged magasztalunk, mert te jó vagy, örökké tart szereteted, és hűséged nemzedékről nemzedékre! Háromszor szent neved legyen áldott örökké! Ámen.

Kádár Tamás György